

ниятъ ѝ брѣгъ открива склонъ на югъ — „Лице“. А южниятъ брѣгъ издига голъ хълмъ, наричанъ „Латинъ връхъ“. Задъ него има „Латински гробища“, — очевидно, напомнятъ римското владичество. Щомъ има гробища, ще има, навѣрно, развалини и отъ римско поселище. То било недалечъ, въ землищата на с. Плешивецъ, въ политѣ на „Косеръ“.

На югъ отъ „Латинъ връхъ“ се редятъ още названия на мѣстности: „Лолинъ връхъ“ (?). „Антино лице“, „Алимово бранище“. Потѣзи разхълмения стариятъ върбовченецъ Димитъръ Томовъ забелязалъ, че добитъкътъ (дребенъ и едъръ) върви да ближи нѣкаква сива прѣстъ. И допусналъ, че тукъ ще има каменна соль. Даже гласялъ да иде въ Сбфия, за да „съобщи откритието си на министритѣ“. Изсмѣли му се въ селото. И човѣкътъ махналъ ржка. Но и въ цѣлия край тукъ не се знае никжде соленъ изворъ. Прочие, и азъ трѣбваше да разочаровамъ бедния Димитъръ Томовъ. Все пакъ и въ тѣзи разхълмения имало нѣкжде (въ Плешивско землище) старовремско „градище“. А добитъкътъ ходи да ближе и по мѣста, кждето медни съединения даватъ, струва ми се, стипчиви магнезиеви соли. Може би, и тукъ има следи отъ старо рудничарство.

Лежимъ подъ сѣнката на брѣстове, шляемъ се изъ „Бобока“ или се губимъ изъ разхълменията задъ рѣката. Отъ тукъ очертаванията на Гйоргическия гигантъ — „Замѣка“ — сж все още неясни. Очевидно, той ще да е много по-далече, отколкото допускахъ. Но